

En vacker verklighet i svartvitt

konst/foto

CHRISTER JÄRESLÄTT

"I mitt landskap"
Museet i Halmstad
t o m 3 december

Att se men ändå inte se. Så är det nog för de flesta av oss. Vi går en söndagspromenad i naturen, och funderar mer på hur vi skall placera våra pensionspengar än på all den skönhet som bara finns där fix och färdig att avnjuta. Som man säger: "The best things in life are free". Men hur använder vi det?

Desto bättre då att det finns de som gör det åt oss. Fotografen Christer Järeslätt som nu ställer ut på museet i Halmstad är en sådan. Under tjugo år har han sett som sin uppgift att fånga det halländska landskapet. Över 3 000 bilder har det

blivit, varav 86 visas i Halmstad.

Hela utställningen är fotograferad i svartvitt. Verkligheten är som bekant i färg, ändå är det oerhört vilsamt för ögat att slippa ett blått hav, en röd solnedgång eller en grön björk. I gråskalan kommer stämningar och dagar mer till sin rätt, linjer och former slipper konkurrera med bjärta kulörer.

Hela projektet var också till en början ett sätt för Christer Järeslätt att lära sig behärska valörer och tonfång i svartvitt fotografi. Förebilder var de amerikanska landskapsfotograferna Ansel Adams och Edward Weston. Likt Weston vill Järeslätt ge bilden en subjektiv tolkning. Fotograferar man en klippa så ska den se ut som en klippa men också som någonting mer än en klippa. Men det handlar hela tiden om realistiskt fotografi, inte om några manipulationer i mörkrummet.

Det här är en tålmodskrävande bildestetik. Fotografen måste helt enkelt vänta ut rätt tillfälle och rätt ljus för att nå den effekt han vill. Det kräver också god kunskap om den speciella

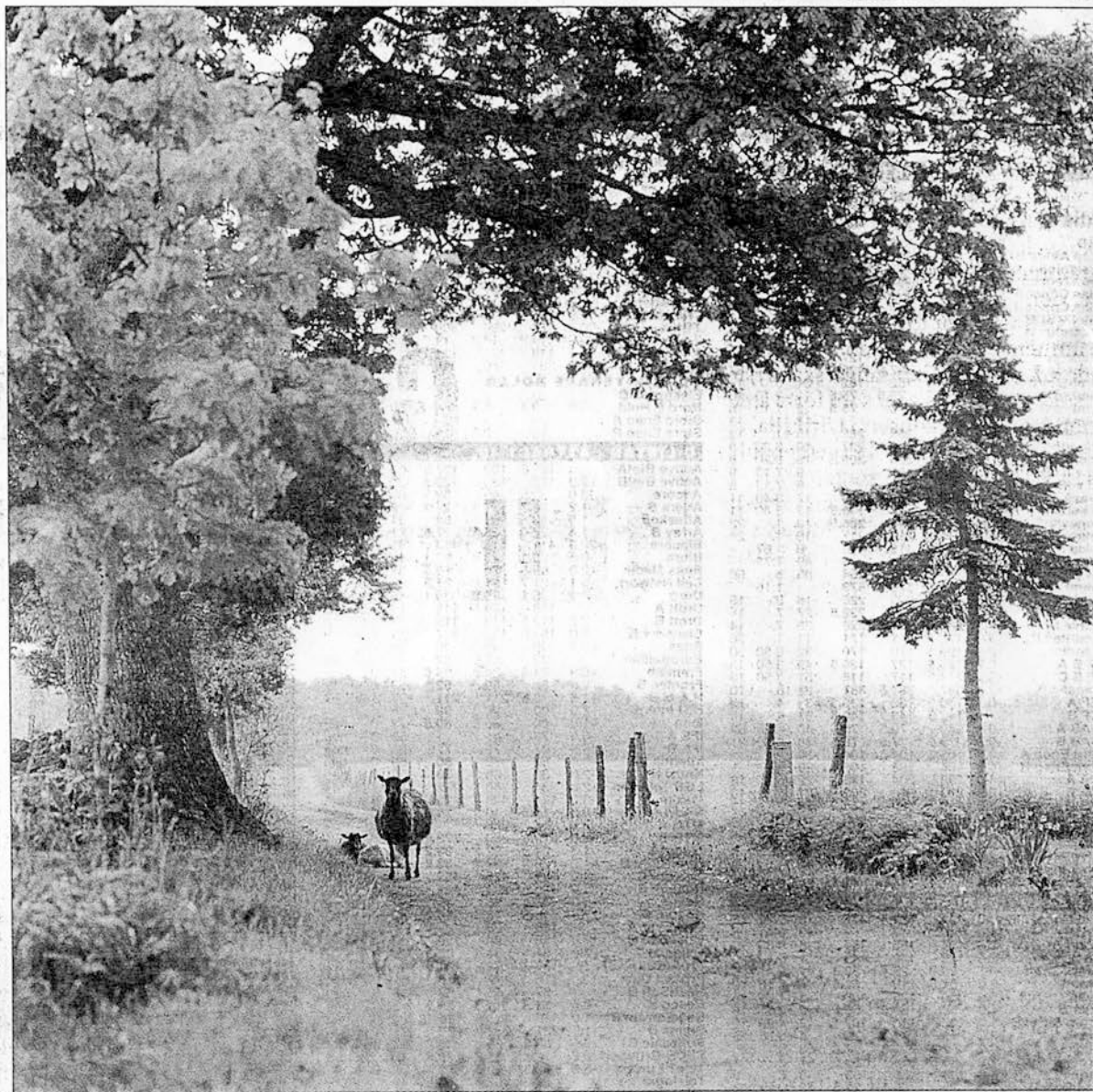

FOTO: CHRISTER JÄRESLÄTT

platsen och dess förutsättningar.

På bilderna syns, med något enstaka undantag, inga människor. Vad som däremot syns är spåren av människan i landskapet. På gott och ont. Det finns också en tydlig tidsaxel i Järeslätts fotografier. Bakom det moderna landskapet skymtar hela tiden ett annat Halland, så som det tedde sig då åkerbruket var den viktigaste näringen. Man kan se bilderna dels som en sorts dagboksanteckningar, dels som fönster att se ut igenom.

En vildapel tyngd av frukt, kor som svalkar sig i vattnet en het sommardag, bokskogen om våren, ett stormigt vinterhav. Det är vackert och en smula vemodigt. Vemodigt för att man påminns om att man allt oftare förlorat förmågan att se det vackra. En enda invändning dock; Kanske hade utställningen vunnit på om Järeslätt i högre grad hade använt sig i olika format på bilderna.

LOTTA BERGSTRÖM
lotta.bergstrom@hn.se

FOTO: CHRISTER JÄRESLÄTT

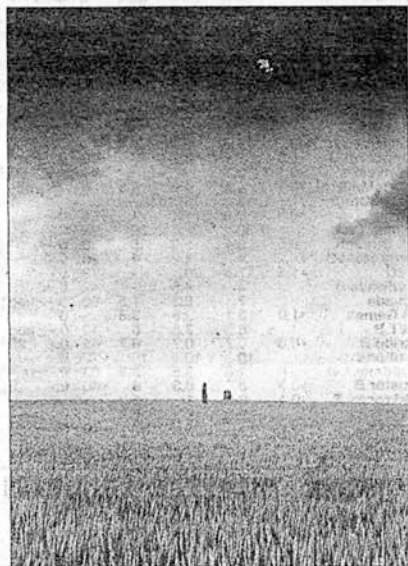

FOTO: CHRISTER JÄRESLÄTT